

Arrest

nr. 91 018 van 5 november 2012
in de zaak X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 mei 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 augustus 2005 diende de verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 23 februari 2007 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 370 van 22 juni 2007 werd dit

beroep verworpen en werd aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 1 augustus 2008 diende de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Deze asielaanvraag resulteerde in een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 22 september 2008.

1.4. Op 29 mei 2009 diende de verzoeker een derde asielaanvraag in, waarna op 3 juni 2009 wederom een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag volgde.

1.5. Op 10 september 2009 diende de verzoeker een vierde asielaanvraag in, die opnieuw niet in overweging werd genomen bij beslissing van 24 september 2009.

1.6. Op 30 november 2009 diende de verzoeker een vijfde asielaanvraag in. De verzoeker werd geacht afstand te doen van deze asielaanvraag aangezien hij geen gevolg gaf aan de oproeping om zich aan te bieden.

1.7. Op 11 april 2011 diende de verzoeker een zesde asielaanvraag in. Op 12 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Het betreft de thans bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten D(...), S(...)

geboren te Grozny , op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 11.04.2011

Overwegende dat betrokkene op 09.08.2005 een eerste asielaanvraag indiende en de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 11.10.2005 een beslissing 'ontvankelijk' nam. Overwegende dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 26.02.2007 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' nam. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 22.06.2007 deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 01.08.2008 een tweede asielaanvraag indiende die op 22.09.2008 van de DVZ een beslissing 'weigering van in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 29.05.2009 een derde asielaanvraag indiende die op 03.06.2009 van de DVZ opnieuw een beslissing 'weigering van in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 10.09.2009 een vierde asielaanvraag indiende die op 24.09.2009 van de DVZ een beslissing 'weigering van in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 30.11.2009 een vijfde asielaanvraag indiende en hij geacht werd afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag gezien het feit dat hij geen gevolg gaf binnen de vijftien dagen zich aan te bieden. Overwegende dat betrokkene op 11.04.2011 een zesde asielaanvraag waarbij betrokkene verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een kopie van zijn geboorteakte alsook een duplicaat van zijn geboorteakte voorlegt om zijn afkomst te bewijzen. Overwegende dat betrokkene reeds de kans had in eerdere asielaanvragen zijn identiteitsdocumenten binnen te brengen. Overwegende dat het CGVS dd. 26.02.2007 oordeelde dat het asielrelaas van betrokkene bedrieglijk is. Overwegende dat betrokkene met het aantonen van zijn identiteit echter niet in staat is de conclusie van het CGVS aangaande zijn asielrelaas te weerleggen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren omdat hij gezocht wordt. Overwegende dat er dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij tijdens zijn vierde asielaanvraag een brief van zijn vriend naar voren bracht. Overwegende dat dergelijk document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn broer verdwenen is waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene met een dergelijke verklaring niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen

bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel voert de verzoeker een schending aan van de motiveringsverplichting zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Wegens hun onderlinge verwevenheid past het de beide middelen samen te onderzoeken.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"Verzoeker legde een nieuw stuk voor, nl. zijn geboorteakte.

Zoals supra gesteld, had verzoeker tijdens zijn vorige asielprocedures moeilijkheden om zijn identiteit te bewijzen. Dit was ook één van de redenen waarom deze asielaanvragen afgewezen geworden zijn.

Verzoeker heeft zich ingespannen om een document te bemachtigen waaruit zijn identiteit effectief blijkt. Verzoeker is hierin geslaagd, en uiteindelijk kan hij een document voorleggen, waaruit zijn identiteit blijkt. Het gaat dus om een belangrijk document, dat de identiteit van verzoeker bewijst, en dit was iets wat tijdens de vorige asielprocedures onvoldoende aangetoond werd.

De D.V.Z. heeft met dit document weinig rekening gehouden, en zeker niet ernstig onderzocht.

Dit document diende nader onderzocht te worden, wat niet gebeurd is. De bestreden beslissing vermeldt m.b.t. dit document dat 'betrokkene met het aantonen van zijn identiteit echter niet in staat is de conclusie van het CGVS aangaande zijn asielrelaas te weerleggen'.

De Raad van State oordeelde indertijd dat het haar toekomt om na te gaan of de D.V.Z. het nieuwe karakter van de voorgelegde elementen en hun pertinentie op een juiste wijze heeft beoordeeld. De onontvankelijkheidsexceptie zgn. wegens een gebrek aan nieuwe gegevens kan niet zomaar weerhouden worden (R.v.St. nr. 57.384, 5 januari 1996; R.v.St. nr. 97.954, 25 juli 2001).

Dezelfde beoordelingsbevoegheid komt thans toe aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Er is een duidelijke schending van art. 51/8, 1° lid, van de Vreemdelingenwet."

Het tweede middel bevat de volgende uiteenzetting:

"De beslissing van de D.V.Z. is onvoldoende gemotiveerd.

M.b.t. de geboorteakte van de verzoeker wordt gesteld dat verzoeker 'met het aantonen van zijn identiteit echter niet in staat is de conclusie van het CGVS aangaande zijn asielrelaas te weerleggen'.

Een dergelijke motivatie is nietszeggend, en kan worden gelijkgesteld aan een afwezigheid van motivatie. Het is voor verzoeker in casu niet mogelijk te antwoorden op de motieven die de D.V.Z. tot haar beslissing zouden kunnen gebracht hebben.

Art. 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Een motivering dient deugdelijk te zijn, en méér dan een louter abstracte of vormelijke stijlformule. De motivering moet de betrokkene immers in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie, en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Dit is hier duidelijk niet het geval. Er is geenszins voldaan aan de motiveringsverplichting zoals voorzien in de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991)."

De in de artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepaling verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710, RvS 24 februari 2005, nr. 141.180). Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, gesteld dat de verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zowel in het eerste als in het tweede middel, wordt enkel kritiek uitgeoefend tegen het niet in overweging nemen van verzoekers geboorteakte als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De overige motieven, handelend over verzoekers verklaring dat hij gezocht wordt, over de brief van zijn vriend M. (...) en over verzoekers verklaring dat zijn broer is verdwenen, worden met het onderhavige verzoekschrift niet betwist laat staan weerlegd. *In casu* is dan ook enkel de wettigheid van het motief omtrent de geboorteakte in het geding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker ter gelegenheid van zijn zesde asielaanvraag een gelegaliseerde kopie nr. 337 - afgegeven op 7 maart 2011 door de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk – en een duplicaat van zijn geboorteakte, met apostille en vertaling voorlegde.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot dit neergelegde document het volgende gesteld: *“Overwegende dat betrokkene een kopie van zijn geboorteakte alsook een duplicaat van zijn geboorteakte voorlegt om zijn afkomst te bewijzen. Overwegende dat betrokkene reeds de kans had in eerdere asielaanvragen zijn identiteitsdocumenten binnen te brengen. Overwegende dat het CGVS dd. 26.02.2007 oordeelde dat het asielrelaas van betrokkene bedrieglijk is. Overwegende dat betrokkene met het aantonen van zijn identiteit echter niet in staat is de conclusie van het CGVS aangaande zijn asielrelaas te weerleggen.”* Aan de formele motiveringsplicht is in dit verband wel degelijk voldaan. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht, kan dan ook niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin

van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich te dezen tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor dat de verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat verzoekers zesde asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen.

De gemachtigde van de staatssecretaris kan bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens ook nagaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8 200 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5 672 (c)). Blijkens het administratief dossier heeft de commissaris-generaal in zijn beslissing van 23 februari 2007 geoordeeld dat de verzoeker geen enkel document aanbracht met betrekking tot zijn identiteit, zijn reisweg of de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten, dat de verzoeker een stereotiep verhaal vertelt en dat er een ernstige tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen zijn opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal. In zijn arrest nr. 370 van 22 juni 2007 heeft de Raad bovendien geoordeeld dat de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheid pertinent is en de kern raakt van verzoekers asielrelaas aangezien het feiten betreft die de directe aanleiding vormden voor zijn vlucht. Na een grondig heronderzoek van het dossier van verzoekers eerste asielaanvraag, stelde de Raad vast dat terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas werd besloten. De Raad wijst er op dat een stuk dat er enkel toe strekt al bij de eerste asielaanvraag ingeroepen feiten en situaties te staven en/of de weigeringsmotieven van deze eerste aanvraag te weerleggen, geen nieuwe gegevens bevat in

de zin van artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet (RvS 21 oktober 2008, nr. 187 209). De gemachtigde van de staatssecretaris kon, mede gelet op de door tegenstrijdigheid in verzoekers asielrelaas, dan ook rechtsgeldig besluiten dat de verzoeker met het voorleggen van de kopie en het duplicaat van zijn geboorteakte niet in staat is de conclusie van de commissaris-generaal te weerleggen, waardoor er op dit punt geen "nieuwe gegevens" werden aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Verder dient opgemerkt te worden dat de verzoeker in het verzoekschrift niet uiteenzet waarom hij de kopie en het duplicaat van zijn geboorteakte niet tijdens de behandeling zijn vorige asielprocedures naar voor had kunnen brengen, of op welke wijze deze documenten nieuwe elementen zouden uitmaken. De bestreden beslissing vermeldt dienaangaande nochtans het volgende: *"Overwegende dat betrokkene reeds de kans had in eerdere asielaanvragen zijn identiteitsdocumenten binnen te brengen."* De verzoeker maakt met zijn betoog aldus niet aannemelijk dat hij een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht. De verzoeker slaagt er met name niet in aan te tonen dat het gaat om gegevens die nog niet werden aangehaald in de vorige asielprocedure, dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij deze gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen.

Er werd bijgevolg geen schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aangetoond.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE